

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Κανονιστικὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καν' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπερβολὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμ. 50. Ἐξάμητος δρ. 28. Τριμήνιος δρ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων ἑξατὼν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰανουαρίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 9

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Πρέπει νὰ παραδεχθῶ ὅτι τὰ αἰσθη-
ματα τοῦ χθεσινοῦ προστάτη μου εἶχαν
κάπως μεταβληθῇ ἀπέναντί μου, γιὰ τὴν
ἐξοχὴν ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα ρεβόλ-
βερ καὶ ἄδειασε καὶ τὶς πέντε του σφαί-
ρες πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἐσκυψα καὶ τὴ γλῶττωσα. Μὴ σφαί-
ρα μόνο μ' ἄγγιξε κι' ἔκανε νὰ χορο-
πηδήσουν μερικὰ ἀπ' τὰ κίτρινα κρόσ-
σια τῆς ἐπωμίδας μου.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, μ' ἔπιασε
τὰ φούρκα! Κι' ἐτοιμαζόμουν
νὰ διορθώσω τὸν περιεργὸ αὐ-
τὸ δημοσιογράφο... ἀλλὰ ὁ
Πεπίνος μὲ πρόλαβε.

Οἱ βαυαροὶ στρατιῶτες τὸ
ἐκείνη στρίψαι. Ὁ Μπόλνιτς ἐτοι-
μαζόταν κι' αὐτὸς νὰ τοῦ δίνη,
καὶ ὁ Πεπίνος τὸν σημάδεψε
καὶ — ἄ, τί ἀλησμόνητο θεῶν
ἦταν ἐκεῖνο, μαμμά μου!

Ὁ Ἑγγλέζος, ἂν καὶ κρα-
τοῦσε ἀκόμα στὸ χέρι τὸ ρε-
βόλβερ, ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει:

— Δό! Ἐγκώ, ὅκι στρα-
τιώτη! Οὐντέτερο! Οὐντέτερο!
Ἑγγλέζο ἐγκώ!

Ὁ Πεπίνος δὲν ἄργησε
νὰ ἀπαντήσῃ:

— Παλιοτόμαρο! μουρμού-
ρισε. Πάρε τὸ «δαμάσκηνο»
σου καὶ σὺ!

Καὶ πυροβόλησε... μὰ πολὺ
καμηλιά, γιὰ τὸ Μπόλνιτς τὸ δα-
μάσκηνο στὴν τρεχάλα φωνάζοντας:

— Τὰ κάμω ἀναφορά! Τὰ
πάρω στὴν Πρεσβεία!

Δὲ μπορέσαμε νὰ κρατή-
σουμε τὰ γέλια μας.

Ἡ τουφεκιά τοῦ Πεπίνου
ἔγινε βάλει φωτιά στὸ πελώ-
ριο πανωφόρι τοῦ δημοσιο-
γράφου, κι' αὐτὸς ἔτρεχε τώρα,
πολεμώντας νὰ βγάλῃ ἀπὸ

πάνω του τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ πυρ-
καϊά.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἦταν κι' ἡ σωτη-
ρία του. Γιὰ τὸν Πεπίνον γελοῦσε τόσο
πολύ, ὥστε δὲ σκέφθηκε νὰ τοῦ στείλῃ
κι' ἄλλο «δαμάσκηνο».

— Τρέχα, φιλαράκο, νὰ φωνάξῃς τὴν
πυροσβεστικὴ ἀντίλα! Θὰ σοῦ κάνῃ
καλὸ αὐτὴ ἡ φωτιά. Θὰ σ' ὠφελήσῃ
στοὺς ρευματισμούς!

Μὰ ὁ Παρασόλης δὲ βρῆκε καιρὸ νὰ
συνερίσῃ τ' ἀστεία του.

Μὴ πλημμύρα ἀπὸ ξιφολόγχες πρό-
βαλε στὸ δρόμο. Οἱ Βυαροὶ ὀρμούσαν
ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Αὐτο-τρεῖς σκάλες

γαντζώθηκαν στὸ ἀνοιγμα τοῦ τοίχου.
Ἐγὼ χτυποῦσα μὲ τὴν μπαγιονέτα μου
σὰν τρελλός, ὅπου ἔδρισκα!

Ὁ Πεπίνος στὸ πλάι μου πολεμοῦσε
μὲ λύσσα. Ξαφνικὰ ἀκούω τὴ φωνὴ
τοῦ ὑπολοχαγοῦ Κασσέν:

— Πετάξτε κάτω τὶς σκάλες!

Εἶχ' ἔρθει ἀπάνω μὲ δώδεκα πεζο-
ναῦτες. Μὲ πελώρια μαχέρια ξεκολλή-
σαμε τὶς σκάλες κι' οἱ Βυαροὶ ἔπεσαν,
τσαμπιά-τσαμπιά, πάνω στὶς λόγχες
τῶν συναδέλφων των, ἐνῶ ἡμεῖς εἴχαμε
ἀρχίσει δαιμονισμένο τουφεκίδι.

Ὁ ἐχθρὸς δὲ μποροῦσε πιά νὰ κρα-
τήσῃ αὐτὴ τὴ θέση. Ὑποχώρησε μέσα
σὲ γενικὴ σύγχυση, δίχως νὰ
ρίξῃ οὔτε μιὰ τουφεκιά.

Φαίνεται πῶς τοὺς εἶχαν
δώσει τέτοια διαταγή, γιὰ τὴν
ἣν εἶχαν βασιστεῖ στὸν ἔγκο
τους, γιὰ νὰ μᾶς νικήσουν.

Ὅταν ἡσυχάσαμε κάπως,
τὸ κανόνι ἄρχισε πάλι νὰ
λαλεῖ. Τὸ γειτονικὸ σπίτι σὲ
λίγο χάθηκε ὅλο μέσα σὲ
καπνοὺς καὶ φλόγες. Ἡ φω-
τιά μεταδόθηκε καὶ στὴν ἀπο-
θήκη μας καὶ τ' ἄχυρα κἀη-
καν σ' ἕνα λεπτό.

— Στὸ δρόμο! φώναξε ὁ
ὑπολοχαγὸς μας.

Πῆρε τ' ἀπομεινάρια ἀπ' τὸ
ἀπόσπασμά μας καὶ μᾶς δὴ-
γησε σ' ἕν' ἄλλο σπίτι, στὸ
δρόμο τῆς ἐκκλησίας.

Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶχε στὴ
στέγη του ἕνα μικρὸ πύργο,
σὰν καμπαναριὸ ἢ σὰν περι-
στεριώνα. Ἐκεῖ ἐγκαταστα-
θήκαμε ἐγὼ κι' ὁ Πεπίνος.
Ἔτσι βλέπαμε πάνω ἀπ' τὰ
σπίτια, μακριὰ, ὡς τὴ χαρά-
δρα τοῦ Ζιδόν. Πρὸς αὐτὸ τὸ
μέρος ἀκουγόταν γερὸ κανο-
νίδι.

— Ἀκούς; ἔκανε γελώντας
ὁ Παρασόλης. Τὸ κανόνι μας
τὸ λείει! Μὰ ἦταν, τέλος, και-
ρὸς νὰ ἔξυπνήσῃ.

Προσπάθησα νὰ βγάλω τὸ

« — Δο!.. ἐγκώ ὅκι στρατιώτη!.. » (Σελ. 65, στ. α')

φίλο μου απ' την πλάνη του. Μά για μένα ήταν βέβαιο, πώς ήταν κανόνια Γερμανικά που χτυπούσαν προς το Σεδάν. Ένα άπαλαιο συναίσθημα με κυρίεψε. Στο νοῦ μου ἦρθε πάλι ἡ φοβερή κυκλωτική χειρονομία τοῦ στρατάρχη Μόλτκε.

Ὡστε ἦταν ἀλήθεια; Εἴμαστε κυκλωμένοι; Ἡ καρδιά μου πήγε νὰ σταματήσει σ' αὐτὴ τὴ σκέψη. Ὡστε θὰ γινόταν ἕνα δευτερο Μότες τὸ χωριὸ ὅπου βρισκόμαστε αὐτὴ τὴ στιγμή;

Ἐμφανικὸ τουφεκίδι μοῦ σταμάτησε τὴς θλιβερὲς αὐτὲς σκέψεις. Οἱ Βαυαροὶ ὁρμοῦσαν πάλι σὰν ποτάμια ἀπ' τοὺς καμμένους δρόμους, ἀνάμεσα στὰ καμμένα καὶ γκρεμισμένα σπίτια.

Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ σημαδέψουμε. Χτυπούσαμε μέσ' στὸ σωρό. Καμμιὰ σφαῖρα δὲν πήγαινε χαμένη. Καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ὁ δρόμος παρυσίαζε θέαμα τραγικόν: ἦταν σκεπασμένοι δρόμοι ἀπὸ βαυαρικὰ πτώματα. Τὶ μακελειὸ ἦταν ἐκεῖνο!

Τὸ χωριὸ δλόκληρο ἦταν δοσμένο στὴς φλόγες. Ἡ ἀτμόσφαιρα γεμάτη καπνὸ καὶ μυρωδιὰ μπαρούτης. Καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴν κόλαση, γινόταν ἕνας ἀγῶνας μὲ λύσσα, μὲ τρέλλα.

Τὸ φτωχὸ χωριουδάκι, πόσο χαρούμενο καὶ χαριτωμένο ἦταν πρὶν λίγη ὥρα! Δίγες ὥρες πολέμου πὼς τὸ εἶχαν καταντήσει! Πέτρες καὶ κεραμίδια κατακυλοῦσαν στοὺς δρόμους. Ἀπ' τὰ γκρεμισμένα παράθυρα ἐξέφυγαν ἀποκατὰ ἀπὸ κουρτίνες.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὸ θόρυβο τῆς μάχης, ξεχώριζαν φωνὲς παιδιῶν καὶ γυναικῶν. Πῶς ὕστερα μπήκε στὴ μάχη ἕν' ἀπόσπασμα ἀπὸ στρατολογημένους κατοίκους τοῦ χωριοῦ. Τοὺς ὀδηγεῖ ἕνας παπάς, ὁ ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ. Εἶχε ἀνασπῶσει τὸ ράσο του καὶ ὁ ἀέρας τοῦ ἀνέμιζε τὰ μαλλιά.

Κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα τουφέκι καὶ τραβοῦσε τοὺς χωριανούς πάνω στὴ μάχη, φωνάζοντας καὶ χειρονομώντας.

— Ἐμπρός παιδιά! Ἐμπρός!

Ἄ, σοῦ ἐρκίζομαι, μαμμά, ὅτι ἦταν ἕνα θέαμα ἀλτρισμόντο. Τὴν ἡμέρ' αὐτὴ γινώρισα καὶ τὴς δυὸ ὄψεις τοῦ πολέμου: Τὴν τραγικότητά του καὶ τὴν ὁμορφιά του.

Μ' ἔλη τὴν ἀντίστασή μας, οἱ βαυαροὶ προχωροῦσαν, σὰν ἀλλεπάλληλα κύματα ποῦ ἐρχόνταν νάναπληρώσουν τὰ κενά.

Δυὸ ὥρες χρειάστηκαν στοὺς Γερμανούς γιὰ νὰ προχωρήσουν διακόσια μέτρα. Ἐκατὸ μέτρα μόνο τοὺς χώριζαν ἀκόμα ἀπὸ μᾶς.

Τὸ ρολόγι τῆς ἐκκλησίας χτύπησε ἐννιά. Περίεργη σύμπτωση: μέσα στὴ γενικὴ καταστροφή, τὸ καμπαναριὸ εἶχε μείνει ὀρθιὸ καὶ μετροῦσε μ' ἀπάθεια τὴς ὥρες καὶ τὰ λεπτά. Σὰν ζων-

τανὴ εἰκόνα τοῦ χρόνου ποῦ ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο τοῦ ἀνεπηρέαστος ἀπ' τὴς γύρου του καταστροφές.

Ἀπὸνα γειτονικὸ σπίτι πρόβαλε τὸ κεφάλι τοῦ ταγματάρχη Λαμπέρ. Ἡ φωνὴ του ἀντήχησε σὰν κεραυνός:

— Ἐμπρός! Ὁρμήστε μὲ τὴ λόγχη! Ἡρθ' ἡ στιγμή.

Σ' ἕνα δευτερόλεπτο, βγήκαν ἀπ' τὰ σπίτια ὅλοι οἱ ὑπερασπιστὲς τοῦ χωριοῦ. Ἐγινε μιὰ ἀγρία συμπλοκή.

Ὁ Παρασόλης καὶ γὼ κατεδίχαμε ἀπ' τὴν περιστοριώνα μας καὶ ὁρμήσαμε μέσα τὸ στρόβιλο. Ὑστερα, δὲ θυμεῖμαι πιά τίποτα.

Ἐέρω μόνο πὼς ὁ φοβερός ἐκείνος ἀγῶνας δὲν κράτησε πολὺ. Θὰ παίρναμε πίσω τὴς θέσεις μας, ὅταν ἄρχισε τὸ κανόνι.

— Ἀνάθεμα! οὐρλιάσε ὁ Πεπίνος σφιγγοντας τὴ γροθιά του πρὸς τὸ μέρος τους.

Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ τὸ πυροβολικὸ μᾶς χτυποῦσε μὲ μιὰν ἀπίστευτὴ ἀκρίβεια. Καὶ τὰ τελευταῖα ἀπομεινάρια τῶν σπιτιῶν πήραν φωτιά καὶ ἀναγκασθήκαμε ν' ἀφήσουμε τὴς θέσεις μας. Μὰ μόλις εἶχαμε ἀνασυνταχθῇ, οἱ Βαυαροὶ ἔκαμαν καινούργια ἐπίθεση, χειρότερη ἀπ' τὴν πρώτη. Αὐτὴ δὲν ἦταν ἐπίθεση, ἦταν σωστὴ εἰσβολή. Ἐν' ἀπέραντο ποτάμι ἀπὸ κρᾶνη καὶ μπαγιονέτες πλημμύρησε τοὺς δρόμους.

Παλαίψαμε σῶμα μὲ σῶμα. Ἀλλὰ τί μπορούσαμε νὰ κάνουμε; Πολεμοῦσαμε ἕνας μὲ δέκα! Τὰ φυσίγγια μᾶς σῶθηκαν. Βοήθεια δὲν προσμέναμε ἀπὸ πουθενά. Ἡ Μοίρα φανέρωνε τὴν ἐπιμονὴ τῆς. Ἐπρεπε νὰ ὑποκύψουμε.

Λίγο πῶς ὕστερα, ἡ γερμανικὴ ἐπίθεση ἐνισχύθηκε ἀπὸ μιὰ νέα φάλαγγα. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἕνας ἀνδοπασιπότης, διασχίζοντας τὴ βροχὴ τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν δόλιδων, ἦρθε καὶ μᾶς διαδίδασε τὴ διαταγὴ νὰ ὑποχωρήσουμε πρὸς τὸ Σεδάν!

Ὁ ὑπολοχαγὸς Κασσαίν, ποῦ εἶχε δέσει τὴν ἐλαφριά πληγὴ τοῦ μετώπου του μὲ τὸ μαντήλι του, ἄφισε νὰ τοῦ φύγῃ μιὰ φράση γεμάτη πόνος.

— Παιδιά! μᾶς εἶπε ὕστερα. Ὑποχωρώντας, πρέπει νὰ περάσουμε ἀνάμεσα ἀπ' τὴς γραμμὲς τους. Ἐτοιμάστε τὴς λόγχες σας. Πρέπει νὰ πληρώσουν ἀκριβὰ τὸ πετσί μας.

Οἱ ἄνδρες στερέωναν τὴς λόγχες στὰ τουφέκια τους, δίχως νὰ βγάλουν μιλιά.

— Ἐμπρός! φώναξε ὕστερα ὁ Κασσαίν.

Κι' ὁρμήσαμε.

Ἄν ἐρχόταν κανεὶς νὰ μοῦ διηγηθῇ τὴς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς τραγικῆς «ἐξόδου» μας, θὰ τοῦλεγα ὅτι ἔχει πολὺ ζωηρὴ φαντασία.

Αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ βλέπει κανεὶς μὰ δὲν τὰ θυμάται. Ζῇ μέσα σ' ἕναν

ἐφιάλη, σ' ἕνα ὄνειρο, ποῦ τὰ λησμονεῖ εὐθὺς μόλις ξυπνήσει. Τὸ μυαλὸ σταματᾷ καὶ ἡ μόνη σκέψη τοῦ στρατιώτη εἶν' αὐτὴ: νὰ περάσῃ σκοτώνοντας!

Αὐτὸ ἔκαμα κι' ἐγώ. Καὶ σὲ πέντε λεπτά, ποῦ σταματήσαμε στὸ δρόμο τοῦ Μπουλάν, κάτω ἀπὸνα χαλασμένο ὑπόστεγο, ἀποροῦσα πὼς βρισκόμουν ἀκόμα ζωντανός.

Ἀπ' τοὺς ἑκατὸ πεζοναῦτες ποῦ εἴμαστε στὴν ἀρχή, μέيناμε τώρα τριάντα δύο ἄνδρες κι' ἕνας λοχίας. Ὁ ὑπολοχαγὸς Κασσαίν εἶχ' ἐξαφανιστεῖ.

Πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσω πὼς τὴ φοβερὴ ἐκείνη ὥρα, ἐννοίωσα μιὰν ἀπρὸς δόκητὴ χαρὰ. Πίσω μου ἄκουσα μιὰ γνώριμη φωνὴ νὰ λέγῃ:

— Τὴν ἔπαθα! Τὸ κασκέτο μου ἔκανε φτερά!

Ἀληθινά, ὁ καλὸς μου Πεπίνος εἶχε χάσει τὸ κασκέτο του. Καθὼς μὲ εἶδε, μουσφίξε τὸ χέρι.

— Μπά! Τὴ γλύτωσες καὶ σύ, ἀγέρι μου; φαίνεται πὼς ἡ τύχη ἐσένα δὲ σὲ ξεχνᾷ. Δὲν ἦταν ἀπ' τὰ συνειθισμένα «πανηγύρια» αὐτὸ ποῦ εἶδες σήμερα. Ἐέρω το, εἶσαι τυχερός!

Ὑστερα, πιάνοντας τὸ ξέσκεπο κεφάλι του.

— Ἐγὼ εἶμαι πῶς ἀτυχός. Ὅριστε τώρα, θὰ γυρίζω δίχως κασκέτο. Θὰ πάθω καμμιὰν ἡλίαση!

Τὸ ἀστεῖο τοῦ ἔμεινε δίχως ἀπάντησιν. Ὅλα τὰ μάτια κοιτοῦσαν τὸ Μπαζέιγ, ποῦ τώρα τὸ κύκλωνε ἀπ' ὄλες τὴς μεριῆς ὁ γερμανικὸς ὄγκος. Πάνω ἀπ' τὸ χωριὸ, ὁ οὐρανὸς ἦταν μαῦρος ἀπ' τὸν καπνόν.

Κι' ἄλλα ἀποσπάσματα εἶχαν κάνει σὰν καὶ μᾶς: εἶχαν σπάσει τὴ γερμανικὴ γραμμὴ καὶ εἶχαν ἀποφύγει τὴν κύκλωση καὶ τὴν αἰχμαλωσία.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑ

Σώθηκε ὁ ἀγέρας: στίς σκυφτὲς σκεπὲς κατακαθίζει, χωνεύει μέσ' στὰ τρίοβαθα τὰ τρίοβρατα: χιονίζει.

Σὰν τὸ ζευγὰ ποῦ τὴν ξανθὴ βρέχει σπορὸ κι' ὀργώνει, — τ' ἀκαρπὸ χιόνι ἀπλόχερα στρώχνει ὁ καιρὸς καὶ στρώνει.

Κίπου, ἀπ' τὸ μᾶκρος, ποῦ θωρεῖ τὸ μάτι κι' ἀποσταίνει, τὸ σήμαντρο τὸ χάλκινο τὸ κλάμμα του σημαίνει.

Πάχνη στὰ φρύδια τῶν βουνῶν στὸν κάμπο, ἀρφαγεμένα, ἀμόνοιαστα, ἀγριελιόδεντρα καὶ οἰκία χιονισμένα.

Κι' ἡ μυγαλιτσα ἡ νιόννη ποῦ ἔλεος ζητάει καὶ κλαίει, ποτάμι νὰ περικυβόθῃ τοῦ ἡλίου τὰ πλούσια ἑλέη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος: 18 σελ. 59.]

Ἄφου πήγαιναν μαζί καὶ περίπατο! Ὁ Νώντας τοὺς εἶχε δεῖ κοντὰ στὸ δασάκι, νὰ περπατοῦν δίπλα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ὅπως πηγαίνουν χεροπιασμένοι δυὸ φίλοι.

Τὴς τρεῖς μέρες ποῦ ἀκολούθησαν, τίποτα δὲν ἦρθε νὰ διασκεδάσῃ τὴ μονοτονία τῆς ζωῆς μας. Τὸ βράδυ ὅμως τῆς τετάρτης, νὰ τί σοφίστηκε ὁ Ἀλκῆς εἰς βράρος τοῦ Πότη, τοῦ πιδ φορητάρη μὰ καὶ πιδ καυχήσῃ ἀπ' ὁλους: ἔκοψε ἀπὸ νωρὶς ἕνα πευκάκι στὸ δασάκι καὶ τὸ κουβάλησε, μόλις νύχτωσε, ὅς τὴν κατασκήνωσιν, σ' ἕνα μέρος ὅπου θάμνε φρουρὸς ὁ Πότης. Τῶσε μ' ἕνα σκοινὶ καὶ τὴν ἄλλη ἄκρη του τὴν πήρε μαζί του, στὸ ἀντίσκηνο ὅπου κοιμόμαστε οἱ δυὸ.

Ὁ Πότης ἦταν τόσο φοβητάρης ποῦ στὰ σκοτεινὰ στεκόταν πάντα μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ μάλιστα δὲν περπατοῦσε στὴ βάρδια του, ἀλλὰ ἔμεινε ἀκίνητος, γιὰτι εἶχε δεῖ κακὰ ὄνειρα κι' ἔτρεμε ἀπὸ μέσα του. Σὲ λίγο ὁ Ἀλκῆς, ἀπ' τὸ ἀντίσκηνο, ἄρχισε νὰ τραβᾷ σιγὰ-σιγὰ τὸ σκοινὶ: τὸ πευκάκι ἀλλάζε θέσιν, κι' ὁ Πότης ποῦ στὸ θόρυβο εἶχε μισανολίξει τὰ μάτια του, εἶδε κάτι νὰ σέρνεται χάμω, ζῶο ἢ ἄνθρωπο, ἔτοιμο νὰ ὁρμήσῃ ἀπάνω του. Στὴν τρομάρα του, ποῦ νὰ σκεφτῇ νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ δῖπλο του! ἔκανε νὰ μπήξῃ τὴ φωνή, μὰ κανένας ἦχος δὲν ἔδινε ἀπ' τὸ λαρύγγι του, τὰ μέλη του παράλυσαν καὶ ξανάκλεισε τὰ βλέφαρά του, περιμένοντας ὁ ταλαίπωρος τὸ θάνατο.

Ὁ Ἀλκῆς εἶχε τραθήξει τὸ πευκάκι ὡς τὸ ἀντίσκηνο καὶ τὸ κρυψε. Τὸ πρῶν, ὁ Πότης μισοπεθαμένος ἀπ' τὸ φόβο του, μᾶς διηγήθηκε πὼς εἶχε δὴ τὴ νύχτα ἕνα «πελώριο ζῶο» νὰ τριγυρνᾷ γύρω ἀπ' τὴν κατασκήνωσιν καὶ πὼς τὸ εἶχε κυνηγήσει ὡς τὸ δασάκι ὅπου τὸ χάσε.

Δὲν μπορέσαμε νὰ κρατήσουμε τὰ γέλια μας καὶ σὲ λίγο ὁ Ἀλκῆς τοῦ δειξε τὸ «πελώριο ζῶο». Ὁ παλληκάρης ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ἀπὸ τότε, ὅταν διηγίτοταν κανένα φανταστικὸ κατόρθωμά του, πάντα βρισκόταν κάποιος, σὰν τὸν ὑπηρέτη τοῦ Ἐέρη, νὰ τοῦ θυμίσῃ τὸ «πελώριο ζῶο»!

Μὲ ἔλη τὴ χαρὰ ποῦ αἰσθάνθηκα γιὰ τὸν προβλεπόμενόν μου σὲ ὑπενομοτάρχη, τὸν βρήκα πολὺ φυσικόν. Δὲ μοῦ χρωστοῦσαν μιὰν ἱκανοποίησιν γιὰ τὴν εὐ συνειδησία καὶ τὸ θάρρος μου, γιὰ τὴς ὑπηρεσίες ποῦ θὰ ἤμουν σὲ θέσιν μ' αὐτὰ τὰ προπερήματα, νὰ προσφέρω μιὰ μέρα στὴν πατρίδα μου; Τί δὲ σκέπτεται ἀλήθεια τὸ παιδικὸ μυαλόν! Ὅλα φαίνονται φυσικὰ στὴ θρεμμένη ἀπὸ πα-

ραμύθια φαντασία του, κι' ὅπως ὁ φτωχὸς ψαράς παντρέφτηκε τὴ Βασιλοπούλα κι' ἔγινε Βασιλιάς, δὲ θὰ παρὰξενόμουν καθόλου ἂν ξυπνοῦσα καμμιὰ μέρα ὑπαρχηγός!

Στὸ γοργοκύλισμα τοῦ χρόνου, πέ-
ράσαν κι' οἱ δυὸ ἐβδομάδες. Ὁμολογῶ
πὼς χόρτασα περιπέτειες μέσα σ' αὐ-
τές, στὸν καθαρὸ ἄερα τῆς ἐξοχῆς, μαζί
μὲ τοὺς φίλους μου. Κι' ἀφοῦ γύρισα
στὸ σπίτι μου, δὲν εἶχα βρεθεῖ αὐτὴ
τὴν ἐλεύθερη ζωὴ, ἀλλὰ διψοῦσα νὰ

τὴν ξαναζήσω, σὰν τὸ φυλακισμένο
πουλὶ ποῦ τοῦ ἀνοιξαν μιὰ μέρα τὴν
πόρτα τοῦ κλουβιοῦ του καὶ θέλει πιά
νὰ πετᾷ ἐλεύθερα...

Τὰ χρόνια ποῦ διάδθηκαν, μ' ἔκαναν
νὰ βλέπω τὰ πράματα διαφορετικὰ.
Μέσ' στὸ μυαλόν μου ὅμως μένει ζων-
τανὴ ἡ ἀνάμνησιν τῶν παιδικῶν μου
χρόνων, ποῦ βάσταξαν ὅσο ἕνα τριαν-
τάφυλλο καὶ χάθηκαν, σὰν τὴ φευγα-
λέα λάμψη ἐνὸς ἄστρου, μέσα στὸ
ἄπειρο τῆς ζωῆς...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΗΡΟΓΛΟΥΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

ΤΟ ΚΟΤΤΕΤΣΙ

Ἐνα πρωί, ἡ Μαρίτσα εἶδε τὸν κύρ - Ἀντώνη τὸ μαραγκὸ νὰ μπαίνει
στὸν κήπο τους μ' ἕνα ζευγίλι ἐργαλεῖα καὶ σανίδα. Ἐτοξε καὶ τὸν ὥρτησε τί
θὰ τοὺς ἔφτιανε πάλι. Μὰ κείνος, σοβαρὸς κι' ἀμίλητος, ἔβγαλε τὸ μέτρο του,
φόρεσε τὰ γυαλιά του κι' ἄρχισε νὰ μετρᾷ τὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς.

— Μὰ γιατί; τί θὰ κάνετε; ξαναρῶτησε ἡ Μαρίτσα.

— Εἶναι μυστικόν, τῆς ἀποκρίθηκε τώρα ἂν θέλεις ὅμως, μπορεῖς νὰ μὲ
βοηθήσεις καὶ σύ.

— Ἀκοῦ! ἐκεῖ! Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω;

Ὁ κύρ - Ἀντώνης, σοβαρὸς πάντα, τὴν ἔβαλε νὰ τοῦ κρατεῖ μιὰ σανίδα
ποῦ τὴν ἔκοβε

μὲ τὸ πριόνι.
Κι' ἡ Μαρί-
τσα τὸ ἔκανε
μὲ προθυμία
καὶ μεγάλη πε-
ριέργεια, νὰ μὰ-
θει ἐπιτέλους τί
ἦταν αὐτὸ τὸ
«μυστικόν»...

Κατόπι ὁ
μαραγκὸς ἐρ-
γάστηκε ἀδιά-
κοπα, ὡς ποῦ
ἔφτιασε ἕνα ὠ-
ραιότατο ξύλι-
νο σπιτάκι μὲ
γυρτὴ σκεπὴ.

Καὶ τοῦ κάρ-
φωσε μέσα δυὸ

στρογγυλά ξύλα ὀριζόντια, ὅπως εἶχε καὶ τὸ κλουβὶ τῶν ναγαρινῶν τῆς θείας
Ἄννας, μὰ πολὺ πῶς χοντρά.

«Μὰ ποιός, ποιός θὰ καθήσει σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο κλουβί;» ρωτοῦσε ὁλοένα
ἡ Μαρίτσα, χωρὶς ὅμως νὰ παίρνει ἀπάντησιν ἀπὸ κανένα. Καὶ συλλογιζόταν:
«Γιὰ νὰ μὴ μιλῶν αὐτοί, καὶ εὐχάριστο πάλι μοῦ εἰσιμάζουν, κι' ἔκαναν
συνομιλία νὰ μὴ μοῦ τὸ ποῦν, γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ ἄξαφνα».

Ἀφοῦ φάγατε τὸ μεσημέρι, ὁ κύρ - Ἀντώνης ἔφερε μιὰ πορτίτσα καὶ τὴν
κάρφωσε στὸ μπροστινὸ ἄνοιγμα τοῦ ξύλινου σπιτιοῦ. Ἀπὸ πίσω ἔκαμε μιὰν
ἄλλη ποῦ ἀνεβοκατέβαινε. Καὶ μέσα ἔβαλε δυὸ σειρὲς ἀπὸ μικρὰ σανιδένια χω-
ρίσματα. Κι' ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἐργασία του, χαϊρέτησε κι' ἔφυγε.

Σὲ λίγο, ἡ μητέρα φώναξε τὴ Μαρίτσα καὶ τῆς εἶπε:

— Θέλεις νὰ πᾶς μὲ τὴν Κατερίνα ὡς τὸ σταθμό, ποῦ ἦρθε τὸ τραῖνο;

Ἐκεῖ θὰ βρεῖς καὶ ποῦ σοῦ στέλνει ἡ θειὰ Ἄννα ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς.

Γρήγορα-γρήγορα εἰσιμάστηκε ἡ Μαρίτσα κι' ἔφυγε μὲ τὴν περηγέρια.
Ἦταν πιά βέβαιη πὼς στὸ σταθμὸ θὰ μάθαινε ἐπιτέλους τὸ «μυστικόν»...

Φιάνοντας, εἶδε τὸ σταθμάριχ νὰ κατεβάζει ἕνα μεγάλο καλάθι μὲ προσοχὴ

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΙΑ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

"ΚΡΟΣ ΓΟΥΟΡΝΤΣ,"

*Αγαπητοί μου,

ΕΝΑ παλιό Διαπλάσδιο, δ. κ. Κώστας Καιοφύλας, πού είναι σήμερα πασίγνωστος λόγιος και δημοσιογράφος - ανταποκριτής, και γυρίζει τον κόσμο, και στέλνει από παντού ανταποκρίσεις σ' εφημερίδες, και γράφει σε περιοδικά, κ' εκδίδει δικά του βιβλία, — βρίσκεται αυτό τον καιρό στη Νέα Υόρκη. Κι' από κει έστειλε στην εφημερίδα «Έθνος» μιάν ανταπόκριση για κάποια μανία που έχει κυριεύσει τώρα τους Αμερικανούς μ' ένα είδος Πνευματικής Άσκήσεως ονομαζόμενο *Κρός-Γουόρντς*. Φυσικά, αφού μιλούσε για Πνευματική Άσκηση, δ. κ. Καιοφύλας, σάν καλό Διαπλάσδιο, θυμήθηκε και τη Διάπλασι. Όταν ήταν παιδί, — λέει στο άρθρο του, — θυμάται πολύ καλά πώς κι' η Διάπλασι έδινε στους νεαρούς αναγνώστες της κάτι παρόμοιο, "Ισως μάλιστα, προσθέτει, ή γηραιά Διάπλασις εξακολουθεί να το κάνει ακόμα" (ω, βεβαιότατα!)

Δεν μπορεί όμως να προσδιορίσει, γιατί δεν είναι τόσο ειδικός σ' αυτά, τι ακριβώς είναι ή καινούργια Άσκηση που ξετρελαίνει τώρα τους Αμερικανούς. Πάντα κάτι πιδ πολύπλοκο, πιδ δύσκολο από τα «σχήματα» της Διαπλάσεως. Μιά διασταύρωση, ή καλύτερα πολλές μαζί διασταυρώσεις λέξεων, που ή σημασία τους δρίζεται από κάτω όσο το δυνατό σκοτεινότερα. Άπ' αυτό κι' ή ονομασία *Κρός-Γουόρντς*, που σημαίνει «σταυρωτές λέξεις», ή όπως θα το λέγαμε μεις *Σταυρόλεξον* ή *Δεξίσταυρος*, — αν κι' εγώ, άπ' όσα λέει δ. κ. Καιοφύλας, υποπτεύομαι πώς δεν θα είναι παρά ένα μεγάλο *Δικτυωτό*.

Αλλά εκείνο που μάς ενδιαφέρει περισσότερο, δεν είναι το είδος της καινούργιας Άσκήσεως, αλλά ή άλληθινά περιεργή μανία που έπιασε μ' αυτή τους Αμερικανούς, μικρούς και μεγάλους, νέους και γέροντες, άντρες και γυναίκες. Ο κ. Καιοφύλας την περιγράφει νοστιμότατα. Στην αρχή, λέει, δ *«Κόσμος»* της Νέας Υόρκης μία μεγάλη εφημερίδα, πρωτοδημοσίευσε ένα *Κρός-Γουόρντς*. Αυτό άρεσε, φαίνεται στους αναγνώστες, ή εφημερίδα εξακολούθησε να δημοσιεύη, ή κυκλοφορία της αύξησε σημαντικά και, όπως γίνεται πάντα, μιμήθηκαν το νεωτερισμό του «Κόσμου» κι' όλες οι άλλες άμερικανικές εφημερίδες, ανταγωνιζόμενες ποιά να βάλη τα ωραιότερα ή τα δυσκολότερα *Κρός-Γουόρντς* και ποιά να δώσει στους λύτες τα πλου-

σιότερα βραβεία. Έτσι το παιχνίδι διαδόθηκε, γενικεύθηκε.

Αποτέλεσμα: Έξαντλήθηκαν σε λίγο τα... Λεξικά όλων των Αμερικανών εκδοτών που αναγκάστηκαν να τα νατυπώσουν! Γιατί κάθε άνθρωπος εκεί-πέρα έσπευσε να προμηθευθή ένα Λεξικό, για να βρήκη τα συνώνυμα και να λύνη πιδ εύκολα τους Σταυρούς που, καθώς είπαμε, οι λέξεις τους όρίζονται άτελέστατα. Στα τράμ, στους σιδηροδρόμους, στα γραφεία, στα σχολεία, στα Πανεπιστήμια ακόμα, παντού, δεν βλέπεις πια παρά «λύτες» μ' ένα Λεξικό στο πλάι, μ' ένα χαρτί μπροστά τους, μ' ένα μολύδι στο χέρι και με μία γομαλάστικα, να γράφουν και να σβύνουν. Τρέλλα, μανία άπερίγραπτη. Και, καθώς βεβαιώνουν τουλάχιστο οι άμερικανικές εφημερίδες, από την Αμερικη πέρασε στην Αγγλία, πέρασε και στη Γαλλία και, — προσθέτει δ. κ. Καιοφύλας, — ίσως μάς έρθει και στην Ελλάδα.

Έννοείται πώς ή Άσκηση που ένθουσιάζει τους περισσότερους, έχει κεί-πέρα και τους έχθρούς της. Τη λέγουν άπλούστατα «βλακεία». Κι' ο ίδιος μάλιστα δ. κ. Καιοφύλας φαίνεται να συμμερίζεται αυτή τη γνώμη. Ένας δλόκληρος λαός, — σά να λέη, — να χάνη τόσες ώρες και να ξεδεύη τόσες διανοητικές δυνάμεις με τέτοια παιδιατική άσχολία, είναι φαινόμενο που δέ δείχνει βέβαια έξυπνάδα! Όμολογεί όμως δ. κ. Καιοφύλας πώς το αντίθετό του στρατόπεδο έχει και προσωπικότητες σημαντικές, — τον καθηγητή π: χ: της Ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο της Ν. Υόρκης κ. Ποφενμπεργκερ, που θεωρεί το παιχνίδι *χρήσιμο*, που παθαί να βρή για ποιους λόγους έπιασε τόσο και άπαριθμεί — πόσους λόγους νομίζετε; — δεκατρείς!

Αδιάφορο. Εγώ, αν μ' έρωτούσαν, θα έλεγα πώς το φαινόμενο, — γιατί ένα έθνοψυχολογικό φαινόμενο παρουσιάζει αυτή ή μανία των Αμερικανών με το *Κρός-Γουόρντς*, — μπορεί να μη φανερώνη καθαυτό έξυπνάδα, δείχνει όμως ύγεια, εύρωστία, άγνότητα και άθωότητα ψυχής παιδική. Μου φαίνεται μάλιστα πώς μόνο Αμερικανοί μπορούσαν να κυριευθούν από μανία που κυριεύει συνήθως τα παιδιά. Γιατί κι' αυτοί μεγάλα παιδιά είναι. Δεν έχουν τις έξυπνάδες και τις πονηριές άλλων λαών. Είναι άπλοι κι' άφελεις. Κάνουν όμως θαύματα, — τα θαύματα εκείνα που θάκωναν και τα παιδιά όλων των Έθνών, αν ήταν... μεγάλα.

Καταλαβαίνετε, πιστεύω, τι θέλω να πώ. Ο καλύτερος, ο τελειότερος άνθρωπος εν' εκείνος που μεγαλώνοντας, μένει παιδί. Όχι στί νού βέβαια, ούτε στο σώμα, αλλά στην ψυχή: άπλός,

άφελής, άθώος, ύγιης και φαιδρός.

Άλφόνσος Ντωντέ, δ γνωστός σας μάγος συγγραφέας, λέει κάπου πώς ποιητές «διατηρούν τα παιδικά τα μάτια». Φυσικά, δεν μπορεί να είναι ποιητές κι' όλοι οι άνθρωποι που διατηρούν τα παιδικά τους μάτια, ή παιδική τους χαρούμενη διάθεση, ή παιδική τους άθωα ψυχή. Είναι όμως διαλεχτοί κι' ευτυχισμένοι. Και τέτοιοι είναι οι Αμερικανοί, που και μεγάλοι παίζουν σάν παιδιά και κάθονται σ' ένα μερά, με το Λεξικό στο πλάι και το μολύδι στο χέρι, βυθισμένοι ώς να λύσουν ένα Κρός-Γουόρντς του «Κόσμου», όχι τόσο για να πάρουν το χρηματικό βραβείο, όσο για να αίστανθώ την παιδιατική χαρά του λύτη.

Τό ξέρω πώς αυτό δεν θα τ'όκαν εύκολα ένας μεγάλος, ένας «σοβαρός» Ρωμικός, έκτος αν λεγόταν Νικόλαος Πολίτης. Γιατί είδαμε μία φορά (1) πώς δ έξοχος αυτός επιστήμονας άγαπούσε και μεγάλος, να αίστάνεται την παιδική χαρά του λύτη. Αλλά ξέρω επίσης πώς κανένας «σοβαρός» Ρωμικός δεν θάκανε και άλλα, τα μεγάλα, τα τεράστια που κάνει ένας «μη σοβαρός» Αμερικανός, έκτος πάλι αν λεγόταν κι αυτός Νικόλαος Πολίτης. Κι' αυτή ίσα ίσα είναι ή μεγάλη διαφορά: Σ' έμάς δώδ, λιγοστοί διατηρούν την παιδική τους ψυχή. Στην Αμερικη, φαίνεται τη διατηρούν όλοι.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ ΚΟΛΟΜΒΕ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Χαμογελούσε, ή καίμένη, κι' ήταν δ,τι ώρα να βλέπη κανείς το χαμόγελο εκείνο ανάμεσα στα δάκρυα που έλαμπαν στάγαθά της μάτια. Ήταν καλή γυναίκα ή κυρία Φανή, ή μητέρα των μικρών *μουστεριδων* του Γεροθωμά. Όχι βέβαια πλούσια, γιατί ό άντρας της, μικρός έμπορουπάλληλος, μόλις τα κατάφερνε με το μισθό του. Η οίκογένεια όμως εύχαριστίταν με τα λίγα και ζούσε ευτυχισμένη. Οι γονείς έβλεπαν χαρούμενοι τα παιδιά τους να τρώνε με όρεξη ακόμα κ' έσβδ ψωμί, και συλλογιζόνταν ότι είχαν χρόνια να δώσουν λεπτό σ' ένα φαρμακείο. Αλήθεια, τα παπουτσάκια έλυων γρήγορα: άλλ' αυτό δεν μαρτυρούσε ότι τα παιδιά ήταν ζωηρά κι' εύκίνητα. Και τα πανταλονάκια κόντανινον ως που να γυρίσης να ιδής, και τα φορεματάκια πάλινον άψε-δύσε: μά ή μητέρα ήξερε από οικονομία και πολλές φορές

(1) Ίσως για τον Πολίτη Αθηναϊκή Έπν στολή του 14 φύλλου του 1924.

για να κάνη καινούργια φορέματα των παιδιών, αυτή έμενε με το περσινό της που το επιδιόρωνε. Τι χαρά, τι άγαλλίαση να τα βλέπη να μεγαλώνουν, να τρανέουν, άπαράλλαχτα σάν τα στάχυα του σταριού την άνοιξη! Και τι άντρες θα γινόνταν μία μέρα τάγοράκια της!

Μόνη της τα μελετούσε, τα προγύμναζε στα μαθήματά τους, ένφ κιόλα έργαζόταν. Μά και τα παιδιά άγαπούσαν τη μητέρα τους, την έλάτρευαν και δεν ήθελαν να την ένοχλούν και να την πικραίνουν. Ποτέ δεν της ζητούσαν άκριβά παιχνίδια, άπ' αυτά που έβλεπαν στα χέρια άλλων παιδιών, γιατί ή ξεραν πώς ή μητέρα τους δεν είχε να τους άγοράση. Κι' έλεγαν και ξανάλεγαν πώς άμα μεγαλώσουν, θα έργάζονται, θα κερδίζουν και θα τη ντύνουν με μεταξωτά και με βελούδα. Κι' έπειδή μία μέρα δ μεγαλύτερος, δ Γιώργος, είπε «ναί, μά τότε ή μαμμά θα είναι γριά», έλλα τα παιδιά έθύμωσαν γιατί να πη αυτό τον άσχημο λόγο...

Η κυρία Φανή λοιπόν συγκινήθηκε πολύ όταν άκουσε την ιστορία της Μαρίας και, γνέφοντας φιλικά στο Γεροθωμά, είπε:

— Είσαι καλός άνθρωπος, κύρ-Γεροθωμά! Εγώ θα σου δώσω το φόρεμα και μερικά άλλα πραγματάκια. Άμα κάμεις το γύρο σου, ξαναπέρασε από δώ και θα σου τα έχω έτοιμα, δεμένα, να τα πάρης.

Ο Γεροθωμάς έφυγε για να ποτελειώση το γύρο του. Και ή κυρία Φανή πήρε το μελανωμένο φόρεμα και, για να μην άπλώσουν οι λεκέδες, το σκούπισε καλά με στουπόχαρτο.

«Κόιταξε καμιά φορά, συλλογιζόταν, πώς άπ' το κακό βγαίνει το καλό. Ή ζημιά της Αιμιλίας μου θα ώφελήση ένα πιδ φτωχό κοριτσάκι».

Ο συλλογισμός αυτός της έδιωξε τη λύπη για το άτύχημα κι' άρχισε να σιγοτραγουδη, ένφ άνοιγε τα συρτάκια, για να βρή κι' άλλα πράγματα για το Γεροθωμά. Κι' αυτή ή Αιμιλία που από μία γωνιά έβλεπε τη μητέρα της με την άκρη του ματιού, τόλμησε μία σιγηρή να φέρη την παλιά της κούκλα και να τη βάλη στο δέμα μαζί με τα άλλα. Η κυρία Φανή χαμογέλασε, εύχα-

ριστημένη για τη μετάνοια και την καλοσύνη της κόρης της. Κι' ύστερα που ξαναπήγε ο Γεροθωμάς, του έδωσε το δέμα και του είπε:

— Νά, Γεροθωμά μου, τα ρουχαλάκια της μικρής σου. Τής έβαλα και μία ποδίτσα να τη φορή, για να σκεπάζονται οι λεκέδες του φουστανιού, της έβαλα και δυό-τρία πουκαμισάκια, ένα μισοφοράκι, δυό ζευγάρια κάλτσες και παπουτσάκια.

— Και μία κούκλα που της τη χαρίζει ή Αιμιλία!..

Ο Γεροθωμάς πήρε το δέμα, τόδαλε στη μασχάλη του και δεν είπε τίποτα. Γιατί ήταν τόσο συγκινημένος που δεν μπορούσε να προφέρη ούτε λέξη. Έδγαλε μόνο από το κοντάρι του τέσσερες μύλους τους ωραιότερους, — μύλους των δέκα λεπτών! — τους μοίρασε στα τέσσερα παιδιά κι' έφυγε άστραπή, άνοιγοντας όσο μπορούσε τα μακριά του πόδια.

— Νά ένα ξύλινο κοριτσάκι! (Σελ. 69, στ. γ')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.
Σχέδια της Μαρίας

Ήταν νύχτα όταν ο Γεροθωμάς άνοιξε την κάμαρά του κι' άπόρησε πώς δεν έτρεξε ή μικρή να τον προύπαντήση όπως πάντα... Του κακοφάνηκε, γιατί το περίμενε αυτό και το ήθελε... Άναψε το κερί. Κι' είδε τότε τη Μάρικα καθισμένη στην πέτρα του τζακιού με τα χεράκια σταυρωμένα άπάνω στον κορμό του δέντρου και με το κεφαλάκι άκουμπισμένο στα χεράκια σά σ' ένα μαξιλάρι.

Κοιμόταν και βογγούσε, όπως κά-νουν τα μικρά παιδιά όταν κλαίνε και τα παίρνει ο ύπνος.

Άλλά τα βήματα του Γεροθωμά την ξύπνισαν.

— Ά, κύρ-Γεροθωμά! φώναξε τρέχοντας στην άγκαλιά του. Θάρρεψα πώς φύγατε και μ' άφήσατε έδω-μέσα μοναχή!

— Τι λές εκεί!... Εγώ, χρυσή μου, να σάφήσω και να φύγω; Μη γένοιτο!..

Μά τί, στενοχωρήθηκε μοναχή σου; — Πολύ!.. Κι' άμα σκοτεινιάσε, μ' έπιασε ένας φόβος!.. Ήθελα να φωνά-

ξω, μά κρατήθηκα, μη μάκουγαν οι κακοί εκείνοι άνθρωποι που με κυνηγούν. Έκλαψα όμως, έκλαψα... Κι' ύστερα... δεν ξέρω τι έγινε ύστερα, γιατί κοιμήθηκα!

— Σε πήρε ο ύπνος, μικρούλα μου. Τώρα θα δειπνήσης, κι' αύριο που θα ξυπνήσης με το καλό, θα φορέσης ένα φουστανάκι ζεστό-ζεστό και μάλλινα καλτσάκια και παπουτσάκια. Εγώ, πρωτ-πρωτ, θα πάγω να ιδώ αν έφυγαν εκείνοι οι άλητήριοι! κι' αν δεν είναι πια έδω, θα γυρίσω εύθες να σε πάρω και να σε πάω να εύχαριστήσης την καλή κυρία που μου τάδωσε για σένα. Νά, κόιταξε, σ' αυτό το μπογαλάκι μου τα έβαλε.

Η Μάρικα είδε το δέμα και άμ' άκουσε πώς ήταν γι' αυτή, το άρπαξε, το έλυσε και βρήκε μέσα το φορεματάκι.

— Ω, τι όμορφο! φώναξε. Κι' είναι τι μακρύ! Τώρα ή Μάρικα θα γίνη μεγάλη... Ω, ω! τώρα θα γίνη και μητέρα! Νά ένα ξύλινο κοριτσάκι! Το στοματάκι του είναι κόκκινο σάν το κεράσι, τα ματάκια

του γαλανά και τα μαγουλάκια του σάν τα μήλα!.. Μπά! το ένα χεράκι του είναι σπασμένο... Θά το δέσπασαν οι σκηνοβάτες, οι κακοί, γιατί δεν είχε μητέρα να τους έμποδίση... Το τσαμένα!.. Εγώ θα σάγαπώ και θα σε παρηγορώ. Έννοια σου σύ, μωρό μου, και θα σε πάρω στο κρεβάτάκι μου, να κοιμηθώμε άγκαλιά, να σε ζεστάνω... Μ' αλήθεια, Γεροθωμά, δλ' αυτά είναι για μένα; Ένα, δυό, τρία πουκαμισάκια... Ά, να κι' ένα ωραίο μισοφοράκι!.. Πού να τα φυλάξω τώρα; Ά, νά, επάνω σ' εκείνο το ράφι... Τι όμορφα που είναι!..»

(Ακολουθεί)

ΡΗΤΑ

42.

Άν κοιμάσαι άπό νωρίς
Και ξυπνάς πρωτ-πρωτ,
Όπως σ' όδηγει κι' ή φύσις,
Τότε μόνο θα χαρής
Μά ύγεια τη ζωή.
Και πολλά χρόνια θα ζήσης.

CHERF

νά μή μου στέλνουν 'Ασκήσεις παρά σύμφωνά με τὸν 'Οδηγό' *Εὐγενίαν Θεοφαν.* (ἔστειλα τόμο τοῦ 1909.) *Χίμαιραν* (ἔστειλα καὶ δευτέρου τόμου χαρτο) *Ἑλλην. Δημοκρατίαν* (τι; ἀντὶ τοῦ συμπληρώματός; «Μισὸς Λέξεις» πᾶν στὸ τέλος ἢ στὴν ἀρχή; αὐτὸ πᾶν θὰ τὸ βρῆτε σὰς;» νὰ ξέρετε μόνο πῶς σ' ἔδωκε τίς λέξεις θὰ εἶναι ἢ στὴν ἀρχή ἢ στὸ τέλος; ναι, κατὰ λάθος ὁ Δουκάς εἶπε Νικηφορέως ἀντὶ Νικηφορέως.) *Μικρὸν Πυγμάχον* (Παιδικὰ Πνεύματα ναι, Παραμύθια δχι' γιὰ Συλλόγους δὲν δίνω ὁδηγίαν; καθεὶς γίνεται... μόνος του) *Ἀθῶν* (θὰ προσπαθῶσω δὲν μπορῶ; ἀλλὰ δὲν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ ἐμέ) *Κ. Γ. Δούλγε* (ἔστειλα) *Ἀτρεϊδοπούλα* ἔννεσι κόρη Ἀτρεΐδου ἢ Ἀτρεΐδων, π: χ: τοῦ Ἀγαμέμνονος) *Μαρίαν Γ. Παρ.* (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ συμπλήρωμα) *ἔστειλα* *Μαλαγάναν* (ἔτσι βέβαια θὰ σὲ λυνε τώρα; πολλὴ ὁμορφὴ τὸ γραμματικὸν σου τὰ ἔλαβα δλκ) *Π. Ἀντωνίου* (ψευδώνυμ; με λατινικὰ γράμματα δὲν ἐγκρίνονται) *στειλε ἄλλα* *Σαπφώ, Ἀραπάκι, Μενεξεδένιαν, Γκρατσιέλαν, Ἐλεύθερον Θράκα, Ἀρλεκίνον, Βύρωναν Πέτρο.* κτλ. κτλ.

Πολύκαρπον Χατζην, Γεώργιον Ἀνδρεάδην, Ναδιάν, Ἑλλην Ζυμαράκη (ἔστειλα.)
Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰανουαρίου θάπανήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 219ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις θύονται μέχρι 31 Μαρτίου.]

129. Δεξιόγραφος
Τὸ πρῶτο μου φωνάζει κάποιον [μήνα,
Πῶς εἶν' δικός μου τῆλο μου ση- [μαίνει
Τὰ δυὸ μαζί ἀποτελοῦν ἄσπετο Ζῶο, ἀλλὰ σὴν καθομιλουμένην.

130. Συλλαβόγραφος
Σὲ θεὸν ἀρχαῖο, μὰ ξένο.
Μὰ μικρὸν γιὰ κεφάλι ἐν' ἄρθρο
Καὶ θεὰ μεγάλη βλέπω
Τῶν Ἑλλήνων σ' ἓνα βᾶθρο.
Καμένη Σμύρνη

1. 1. Στοιχειοδωρικός
Βασιλιάς πηλαῖος
Τὸ ξουναῖο του οἰκνεῖ,
Καὶ μ' αὐτὸ, μλκμα,
Τὸ λαὸ του μᾶς δέχεται.
Διμήλιος Βιτόνολι

132. Ἀναγραμματισμός
Εἶναι στὸ Αἰγαῖο νησίον,
Μὰ μικρὸν τόσο πολὺ,
Ὅστε γίνεται ἐν' ὄσκι,
Μόλις ταραχθῇ λυγὰκι.
Ἀβροῦνη Κακαμπάσου

133. Τράπεζα

Εἰς τὸ τετραπλευρον: ἄνω, ὁ-
μνηρικός βασιλεὺς; κάτω, τραγι-
κός ποιητής; δεξιὰ, σ' ἡμεῖς οἱ-

κοδομής; ἀριστερά, Εὐαγγελιστής;
Καθέτως, ἐξ ἀριστερῶν: νήσος
τοῦ Αἰγαίου, ῥήμα, ἀρχαία πόλις,
οὐράνιον σῶμα.

Ἡλιογέννητη

134. Κρυπτογραφικὸν
1234567890 = Εὐρ. πρωτεύουσα.
23428 = Μέρος τῆς θύρας.
3128 = Ἐξογκωμα.
45828 = Πολλὰ δένδρα.
513428 = Ἀρχαία πόλις.
654235 = Πόλις ἰταλική.
7628 = Ποίημα.
87158 = Συναίσθημα.
95608 = Στρώνεται.
040 = Ἐπίρροια.

Ἀσπρος Ἀράπης

135-136. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γραμματός
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι-
ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πύλος, μένος, ἔχω, ἔπαρος, ὄρος.

Καπετάν-Γιάννης

140. Ἀντροπικὸς ἐξ Ἀντιθέτων
Τῶν κάτωθι λέξεων νὰ εὐρε-
θοῦν ἀντίθετα τοιαῦτα, ὥστε τάρ-
χικὰ τῶν νάποτελοῦν εὐρωπαϊκὴν
πρωτεύουσαν:

Υἱός, ξένος, ἀπογοήτευσις, ἡ-
τα, θυελλα, εὐφῦα.

Βιολέττα

141. Φωνηεντόλιπον
* φλογος-ε-πχ-δ-ν-πθ-ν-πλ-σ
Πολύμητις Ὀδυσσεύς

126. Γρίφος
Καίω, ὕλη, ὄσαι, χυτά, σκύλοι,
ἄξ, τοῦ.

Ἰγνιέτης Ἀστὸς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

143. Métagramme
Avec V je présente
Une espèce de navire
Qu' on avait jadis;
Avec M je vous donne
Sucrerie à ravir
Les grands et les petits.
Παῖδον τῶν Ἀσῶν

144. Rébus
Vienne
pan! pan! C Duc
Heure
Μάγισσα

ΑΥΣΗΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 47

679. Εὐρ. βιάδης (εὐρύ. βή, ἄ-
δης.) — 680. Ἰέραξ (ι, ε, ραξ.) —
681. Σαλαμῖς - σαλάμι. — 682.
Πάν Δάν.

683. ΚΥΠΡΟΣ 684. ΘΕΣΣΑΛΟ-
ΥΠΙΝΟΣ ΝΙΚΗ (Ἑλλάς,
ΠΙΝΟΗ σάνος, Ἀθήναι,
ΡΟΗ ληνός, ὄσσα, Νε-
ΟΣ λος, Ἴος, Κάϊν,
Σ Ἡσαῖας.) — 685.

Ἰουστινιανός (Κατὰ στίχον, καρ-
κινικός) — 686. ΙΠΠΟΛΥΤΗ.
ΛΕΩΝΙΔΑΣ (Ἰαλός, ΠΕΡΙΛΗΣ,
ΠΩλος, ὈΝΑγρος, Διανός. Ὑ-
Δωρ, Τάμεσις, Ἡσαῖας.) — 687.
Λέγε πάντα τὴν ἀλήθειαν; ἔχεις
τὸ Θεὸ βοήθειαν. — 688. Ἀρχὴ τὸ
ἡμῖν τοῦ παριός (Αρ-χὴ [Παντός
διὰ δύο] τὸ ἡμῖν τοῦ παντός.)
— 689. Aiguille. Anguille. —
690-691. 1. Bordeaux. 2. On
bourse la pipe pour la fumer;
on fume le champ pour la-
bourer.

Τὸ πρῶτον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀναγνώσις
τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—164)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ διαγωνισμοῦ (ΚΔ'—1120).
Α' Ἀ' «Τιτάν», Β' Κανέλλης, Γ'
Πόνου Δάκρυ. Λοιποὺς εὐχαριστῶ Ἀπὸ
τοὺς συμμετασχόντας περιμένω ἀκόμη
συμμετοχάς. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

(ΚΕ'—165)

Πωλοῦμε, ἀνταλλάσσουμε γραμματό-
σημα* προτιμοῦμεν Ἑλληνικά, πε-
ρασμένους ἐξόδοι: δίνουμε διάφορα
ἐξαναλῆς ὁδοί: βάσις τιμοκατάλογος
Ἰαν. 1925. Στείλατε: Υἱὸς Π. Ἀν-
τωνίου, Λεωφ. Καβέτσου, Μυτιλήνην.

(ΚΕ'—166)

ΦΙΛΟΣΤΕΛΕΙΑ

Μηνιαῖον Εἰκονογραφημένον Γραμ-
ματοσημολογικὸν Περιόδικον. Μο-
ναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ
Ἀνατολῇ. Διὰ: Ὁδὸς Ὑψηλάντου
149, ἐν Πειραιεῖ.

(ΚΕ'—167)

Διαπλάσπουλα! Λίγη χαρὰ χαρίστε
μου μ' ἓνα σας Μ. Μυστικόν. — *Λέλια*

(ΚΕ'—168)

Ἐρὸν Ἑλνείας, ἔχεις 20 ψήφους. Νικ-
Κάρτ, σὺν ἀλοχύνεσαι. — *Κάρτα;*
ΑΡΑΠΑΚΙ, ΣΑΠΦΗ

(ΚΕ'—169)

Ζ Γ Κ Ο Τ Ω

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Π. ΠΑΥΛΑΚΗΣ

(ΚΕ'—170)

ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, εἶμαι κελὴν πὺν σούρριζε
τοὺς μενεξέδες ἀπ' τὸ θεμελίον σὴν
παράστασιν τῆς Ἀσκαλῆτος πὺν προ-
ταγωνιστοῦσας. Σὲ θαύμασα κελὴν τὸ
βράδυ καὶ σὲ θυμῶμαι πάντα. — *ΝΤΑΓΚΝΥ*

(ΚΕ'—171)

Ανταλλάσσω Μ. Μ. καὶ κάρτες μὲ
Διαπλάσπουλα. Διὰ: Κυρηνό-
3, παρόδος Ἀσκληπιοῦ, Ἀθήναι. — *ΙΡΜΑ*

(ΚΕ'—172)

ΡΟΥΜΠΕΝ
ΣΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
(ΚΕ'—173)

Ὅποιος θέλει νὰ πάρῃ βραβεῖο ἐλο-
γῶς δὲν ἔχει παρὰ νὰ ψηφίσῃ τὰ
ψευδώνυμα:

ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ποῦ ὑποστηρίζονται ἀπ' τὴν ΟΜΟΣΠΟΝ-
ΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ».

(ΚΕ'—174)

Απάντησις στὸ Παῖδ. Πνεῦμα τῆς
Παναχὸν Παρὸν, φύλλον δὸν: — *Μά-
θετα, Δνίς, πῶς ὑπάρχουν χρονομέτρα*
(ῥολόγια) πὺν λέν καὶ τίς ἡμέρες.

(ΚΕ'—175)

Φίλοι μου, τὴν ἀρ' ὁποῖα μου γι' ἄ-
πάντησις στὰ Μ. Μυστικὰ σας
ἀνὸ εροὶ λόγοι τὴν ἔφεραν. Τὴ συγ-
γνώμη σας ζητῶ καὶ τὴν ἀπ' εὐθείας
διεθύνσιν ἀπ' ὅσους δὲν ἔλαβαν.

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(ΚΕ'—176)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ.
Κατερχόμενος στὸ φετινὸν Δημοψή-
φισμα, βασίζομαι στὰ ἸΔΕΩΔΕΣ τῶν
ἐλλογῶν — Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (ψευ-
δῶν. τυχὸν Ἀ' βραβεῖον στὸ Δημοψή-
φισμα τοῦ 1917).

(ΚΕ'—177)

**Ελευθερία Πολίτη, Φιλόσοφος, Πουλί-
της Καταιγίδος, Ζόλια, Οὐρανίου, θὰ**
μὲ υποχρεώσανε νὰ δεχθῶμεν γ' ἀν-
ταλλάσσωμε ἐνα τετραδικόν.

ΝΕΦΕΛΗ, Κοραή 11, Λευκωσία

(ΚΕ'—178)

Κόκο, ποῦ ὁμορφὸν τὸ «Κόκκινον
Μελάν» σου. Ταξιδεύω πάλι μετὰ
τὸ «Αββαζία» γιὰ νὰ τελειώσω δ,τι
ἀφῆκας σὲ μέσην. Μόνο μὴ φωτο-
γραφία πένυκα καὶ δὲ τὴν φέρῃ ὁ Χάρ-
ος. Φιλία στὸ Λάκν. ΝΕΦΕΛΗ

(ΚΕ'—179)

Τριανταφυλλένιο Μπουνετάμι, τετρά-
διό μου ἔστειλα μέσον Διαπλάσεως
Τὸ πῆρατε; ΝΕΦΕΛΗ

(ΚΕ'—180)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, περιμένουμε τίς
κάρτες σας στὸ διαγωνισμὸν μᾶς
(ΚΕ' 118). Ἡ προθεσμία εἶναι τριμήνη.

(ΚΕ'—181)

ΤΡΕΜΕΤΕ ΤΟΝ «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟ»
Αποκαλύψεις: Πρῶτον, Χλόη—Σοφία
Βαράγγη. — Κλεφτόπουλο τοῦ 21, δὲ
ὑποστηρίζουμε γιὰ πόλεμον ἐναντίον
«Τιτάνος». — Σύλλογος «Μικροκοσμοῦ».

(ΚΕ'—182)

ΕΚΚΑΣΙΟΝ
Γραμματοσύλλεκτη, μέγας διανομι-
σμός γραμματοσήμων βραβεῖα προ-
τότυπα στοὺς στέλλοντας ἀπαντῶ με-
μίαν σπανίαν σειρὰν προθεσμία διμη-
νος. Διὰ: Γεωρ. Χατζημάρκου, Χρη-
ματιστήριον, Ἀθήναι.

(ΚΕ'—183)

ανθὴ Νεράϊδα, δεχόμεθα ἀνταλλά-
ξῃν. Ὅριος Δ)αν.

ΓΚΡΑΤΙΑΛΑ, ΛΟΡΕΤΤΑ

(ΚΕ'—184)

ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΜΟΣΠ. ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ
Ἡ παρακαλεῖ δλοὺς νὰ ψηφίσουν τὰ
ψευδώνυμα:

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ, ΜΕΛΑΓΧΛΙΚΟΣ

(ΚΕ'—185)

ΝΑΡΚΙΣΣΑ καὶ λοιπές, καλῶς ὠρίσθη!!!
ΡΑΜΙ

(ΚΕ'—186)

ΙΔΑΝΙΣΜΕ, γιὰτι δ' ἄρεσαι τόσο πολὺ
ἢ ψυχαρική διάλεκτος; ὁ
ΡΑΜΙ

(ΚΕ'—187)

ΗΜΑΓΙΣΣΑ ὁλόθερμη τὴν ὑποστήριξή
της χαρίζε στάς: **ΙΔΑΝΙΣΜΟ, ΤΡΙΑΝ-
ΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ** καὶ στὸν
ΘΡΗΝΟ ΜΑΝΝΑΣ.

(ΚΕ'—188)

Εισερχόμενος διὰ πρώτην φοράν εἰς
τὸν Διπλάσσοκομον ὑποκλίνομαι
πρὸ πάντων. **ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΡΗΣ**

(ΚΕ'—189)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, δεχθῆτε γιὰ τὸν καί-
νούργιον χρόνον χίλις εὐχὰς ἀπὸ τὴν:
ΡΑΧΗΛΑ

(ΚΕ'—190)

ΩΡΑΙΑ ΣΑΧΡΑΖΕΤ, γνωρίζομαστε. Δέ-
χεσαι συμμαχίαν; ΡΑΧΗΛΑ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1894)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ δέξες
ἔξῃ: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος
δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλ-
λόμενος δραχ. 26,50 διὰ τὸ Ἐ-
σωτερικόν καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ
Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1924)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 31 ἐν ὅλῃ. Ἐκαστος τόμος
ἀσφατος, δρ. 70 καὶ ραμμένος
δρ. 75. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκί-
στον τόμον προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 2 δ ἀσφατος καὶ δρ. 6,50
ὁ ραμμένος διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρ. 13,50 — εἰς ἀσφατος εἰς
ὁποῖα τις.

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
διευθύνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ
τὴν διευθύνσιν τῆς νέας ταινίας.
Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν
ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.